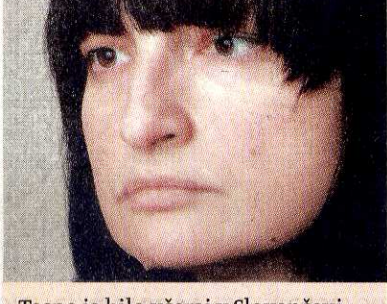

Poraženi

Tesno je bilo včeraj v Slovenčevi koži, vremenska slika je prva, od temnega jutra naprej, dajala vedeti, kako je. Kjer ni dež, je pritiskala megla. Pomenljivo, na zahodnem koncu Slovenije, v Rovtah, je bila, so javljala poročila, gosta. Motila je pogled, ni čudno, da nam je še enkrat zabrisala znamenja časa.

Tisoč in eno nadaljevanje državljanske vojne. Zakaj?

"Državljska vojna. Ali bo počil zadnji strel," je tvitnil nekdo in ne bi bil mogel bolj natančno zadeti. Vsi smo v 2013., skoraj sedemdeset let od druge svetovne vojne, poraženi, ko se - (stari) fantje - kot da v našem imenu igrajo domobrance in partizane, partizane in domobrance s političnih govornic in cerkvenih prižnic. Tekmujejo. Eni v nošnji titovk, drugi v sataniziranju partizanstva. In vsi po vrsti motijo mir mrtvih, naših mrtvih. Niti ena vlada ni zmogla pietetno pokopati vseh po vojni zločinsko, v komunistični politični režiji, pobitih rojakov, pa jih je bilo za mali kup v več kot dveh desetletjih. Vlad. Levih, desnih, sredinskih. Odpor zlu, kateremukoli, je legitimen, vsi mrtvi si zaslužijo dostojen grob in spoštovanje, samo to je lahko pravna osnova, je včeraj rekel prejšnji premier. Govor poletja, so ga napovedali esdees piarovci. Janez Janša je imel v tej točki prav. Toda: kaj je delal, ko je skupaj pet let vodil izvršno oblast? Zakaj je na primer Huda jama še naprej huda? Besed za tri spomenike so izgubile vse oblasti po vrsti v vseh teh letih in vsem po vrsti je, kaže, toliko neudobno zaradi medvojnih in povojnih vlog prednikov, političnih in/ali krvnih, da še dolgo ne bo stal. Sram, če bi obstajal, ob plastičnih zabojskih, teh slabe vesti polnih hudojamskih urnah, bi bil moral na zadnjo avgustovsko nedeljo, na koncu tedna, ko je bil na koledarju mednarodni dan spomina na žrtve vseh totalitarizmov, vse, tiste pred rovtarsko farno ploščo za zunajsodno pobite in druge pri NOB-obeležju, pa njihove podpornike, ki so tisoč in eno nadaljevanje državljanske vojne po slovensko podžigali na socialnih omrežjih, zediniti v tihi ponižnosti. Zaradi hude preteklosti. Da nam bo ostalo sploh kaj prihodnosti. Ker sedanost so garniture vseh barv, politične in gospodarske, starorežimske in novorežimske, ter vsi njihovi strici, razdejale - v kronično slovensko zgodbo o neuspehu.

Na tej žalostni točki smo danes in nonstop zatekanje po pomoč k mrtvim, skrivanje za njimi, je strahopetno. Ja, izdajalsko.